Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Norden [3]

Citation: Ploug, Carl: ”Norden [3]”, i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 315. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-plough01-shoot-workid85290.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Norden.

1.

Aarene skride, Ungdomskraften svinder,
Snart er den slukt:
Da har vi høstet nok af Kampens Minder,
Lidt af dens Frugt;
Maalet, vi drømte om at naa saa fage,
Maalet, som vistes klart af Tankens Lyn,
Trækker sig tilbage
Da for vort Syn.

Men var det Sandhed, som vi stræbte efter,
Staar den ved Magt,
Og ej forgjæves af vor Ungdoms Kræfter
Offret er bragt;
Var vi end faa, og stod vi end alene,
Var det, vi vandt og virked, ikkun smaat,
Har vi baaret Stene
Dog til dens Slot.

316

A arene skride, uforkrænket skrider
Den gjennem dem,
Hærder sin Styrke og sin Magt udvider
Og trænger frem.
Tidernes Vexel bryder ej dens Bane,
Modgang og Modstand fremme kun dens Sejr,
Føre til dens Fane
Fjendernes Lejr.

Derfor, kun fremad for vor Ungdoms Haaben;
Thi den er sand!
Engang forvist den skal i Purpurkaaben
Styre vort Land!
Engang skal Nordens Pol af den forgyldes,
Engang den drager sammen Land og Hav,
Om den først opfyldes
Over vor Grav!

317

2.

Hel ofte Haabets Hymner klang
Fra disse Gildesborde,
Og Tankens Maal og Hjertets Trang-
Kom lydt og klart til Orde;
Men - vi er kun en lille Flok,
Og Verden har Filistre nok,

Som ærbart raabe Ve og Vok
Til vore vilde Drømme.

Naar skal da Visen, vi har lagt,
I Folkets Bryst faa Mæle?
Og naar skal Ordet, vi har sagt,
Dets Gjerninger besjæle?
Naar skal vor Tankes Morgensol
Staa op i Glands ved Nordens Pol
Og sprede fra dets Kongestol
Sin varme Straalefylde?

Vi veed det ej, - men Han, den Gud,
Som Havets Bølger skilte,
Og viste Vej af Ørknen ud
Til Maalet, som han stilte;
Som klarede Margretes Aand,
Og sprængte det forrustne Baand, -
Han har endnu det i sin Haand,
At hele, hvad Han delte.

318

O, der behøves kun et Lyn
Paa Verdens dunkle Himmel,
Saa faar paa een Gang Sands og Syn
Den tankeløse Vrimmel;
Saa brister Egennyttens Glar,
Og gammel Sandhed vor der klar,
Og gammelt Løsen finder Svar:
"Ur vägen Moskoviter!"

Lad derfor højt fra Gildesbord
Vor Sang og Tale lyde;
Thi Handling føde skal vort Ord,
En Fremtid Tonen bryde!
Vor Hu er Ild, vor Vilje Staal,
Og fast og vist vort Øjemaal;
Med Haab og Mod, med Tro og Taal
Vi Nordens Enhed bygge.

319

3.

Lad Fanen brede ud sin Dug
I Dagens klare Straaler!
Vi vil ej liste frem i Smug,
Vor Færd vel Lyset taaler;
En ærlig Kamp for Sandheds Sejr,
En daglig Storm paa Løgnens Lejr
Kan ingen Mand beskæmme,

Og lad dem le, for vi er faa
Og fattige paa Kræfter;
Jo nærmere vi Maalet naa,
Des fler der følger efter;
Og vindes det tilsidst engang,
Ja, saa forlange Alle Rang
Med denne Blænker-Kjæde.

Og lad dem kalde det en Fejl,
Vi unge er og kjække;
Det er jo Haabets fulde Sejl,
Som Vinger gi'r vor Snekke;
Med visnet Sjæl og bøjet Ryg,
Med Klogskabs pudrede Paryk
Vi kom ej langt fra Lande.

320

Lad derfor Fanen flagre frit,
Og Sangens Toner høres!
Formaa't vi har alt ej saa lidt,
Og mere skal der gjøres.
Alt spiller Sol paa Bjergetind,
Og Dæmringen i Folkesind
For Morgengryet svinder.

Og kan de trende Folk først se
Det Rette og det Sande,
Saa vil de og i Vel og Vee
Tilsammen trofast stande;
Er Folkeviljen klar og stærk,
Saa voxer af sig selv vort Værk
Trods alle Mørkets Magter.

4.

Lad Syden iklæde sig Farvernes Glands,
Og Druesaft sprudle frem af Jorden,
Og Citharen klinge til Gratiernes Dands, -
Vi vil dog leve, vi vil dø i Norden,

Lad stærkere Stammer slaa Nakken mod Sky,
Og brede sig vidt ud over Jorden
Til Aandernes Skærm og til Sangernes Ly, -
Vi vil dog leve, vi vil dø i Norden.

321

Lad Sindene skifte, som Vindene gaa,
Lad glemmes, hvad Folkerøst er vorden,
Lad mægtige Tanker fortrænges af smaa, -
Vi vil dog leve, vi vil dø for Norden.